

Ohře 2. - 8. července 1999

Účast: Vilda a Věra, Petr P., Alena a Melíšek s Luckou a psem Mikym, Peršing, Pavel a Helča s Kájou, Ríša, Bára, Libor, Dana a Jana H., Tonda a Jarka s Vládičkem

Pátek 2. července 1999 (Praha – Tršnice): První událost letošní vody stojící za zaznamenání se stala již v Praze při odjezdu a bohužel byla tragická. Ríša totiž rozbil láhev - litrovou láhev - rumu, kterou měl ve své tašce! Obsah se pochopitelně okamžitě vsákl do veškerého oblečení i do spacáku. Co šlo vyměnit to vyměnil, ale i tak v okamžiku, kdy v Dejvicích nastupoval do auta ke Kubínům, kteří už vezli ve Fůče Báru a asi tři tuny bagáže, vzduch uvnitř auta řádně zhoustl. Naštěstí bylo krásné počasí, takže jsme rumový odér průběžně odvětrávali.

Ani tato mrzutost spolu s dlouhou únavnou cestou nás však nemohla odradit, a tak jsme se nakonec všichni šťastně sešli v Tršnici u Chebu. Jako první sem přijeli Vilda, Věra a Petr, Alena a Melíšek s Lucinou a Peršing. Po postavení stanů se bez váhání přesunuli do hospůdky [U Fanyňky](#) a dali se do konzumace. Jako další dorazili Pavel a Helča s Kájou, Bára a Ríša. Také jejich kroky po „ubytování se“ směřovaly do hospody, do níž vpochodovali v maskách kreténů: Pavel a Ríša v popelářských čepicích, Bára s námořnickou brigadýrkou, Helča se santusáckým kloboučkem a brýlemi s příšernou kostěnou obroučkou - všichni s výrazy a škleby v tváři vyjadřujícími nejvyšší stádium debility. Nejkomičtější však vypadal malý Kája s gumovou maskou smrtky naraženou na hlavě.

Povídalo se, vyprávěly veselé příhody z předchozích vod, popíjel Gambrinus a Lád'a k tomu hrál na kytaru podporován naším zpěvem a střídán kytaristy z party sedící u sousedního stolu. Právě s touto partou jsme se později dali dohromady a v průběhu celého týdne jsme se často střetávali. Zejména Kája se skamarádil s Indiánem, který mu půjčoval ručně vyráběné indiánské čelenky nebo apartní červený klobouk a nakonec i věnoval koženými šňůrkami a korálky vyzdobená pera z jakéhosi dravce.

Jako první, kolem půlnoci, odešli k ohni Vilda, Věra, Petr, Alena, Melíšek, Lucka, Peršing a poslední dnes dorazivší - Libor. Vilda zde věren své tradici „přiložil“ do plamenů svého buřta, jenž mu, když ho lehce zuhelnatělého vylovil, už moc nechutnal.

V hospodě mezitím Helča a Pavel s Kájou, Ríša a Bára popíjeli s Indiánem troubíc při každé objednávce na jeho trumpetu. Indián nejprve objednal fernet, pro jistotu i pro Káju (tak si ho pak musel dát i za něj), Ríša a Pavel na oplátku nechali přinést becherovku...

O něco později jsme zaplatili a vydali se na cestu. Doprovázel nás Indián, který si ale nakonec uvědomil, že jeho parta vlastně letos táboří u hospody, tak zase vyrazil nazpět.

Poté, co jsme došli do tábořiště, vzdáleného asi půl kilometru, jsme rozdmýchali opuštěné ohniště. Ríša v roli kazišuka sehnal u jakéhosi pářečku dříví - dali mu ho, aby ho vystrnadili - a tak jsme u ohýnku mohli posedět asi do tří. Jelikož noc byla stejně teplá jako den, někteří z nás přespali pod širákem. Melíšek si však netakticky lehl do cesty ke křoví používanému jako WC. Během noci tak byl několikrát doslova „převálcován“ potácejícími se táborníky.

Sobota 3. července 1999 (Tršnice – Kynšperk nad Ohří; 16,7 km): Spalující slunce nás začalo budit již někdy v osm ráno, stejně tak i ruch v tábořišti. Louka, na níž je situováno, byla zcela plná a ti, co přijeli včera později, měli stany postavené podél řeky ještě několik set metrů dál. Navíc za našimi stany se utábořila skupinka jakýchsi ortodoxních věřících, kteří svoláváním se k snídani vzbudili i poslední z nás. Nevěřicně jsme pak zírali, jak se v kroužku kolem imaginárního hodovního stolu sytí předčítáním veršů ze svatých knihy.

Nasnídali jsme se, sbalili věci a převezli auta a pozemní jednotku tvořenou Melíškem do cíle dnešní plavby - Kynšperka. Jen Libor zavezl auto do Karlových Varů věren původní myšlence jet letos natěžko. Později se ukázalo, že byl jediný rozumný a byla škoda, že jsme se k němu nepřidali. Při návratu vlakem načali řidiči Vilda, Peršing, Alena, Pavel a Ríša jasoně a rumoně a jali se léčit kocovinu ze včerejška.

Hospoda v Tršnici byla bohužel zavřená, a tak se při cestě z nádraží do tábořiště nemohli ani osvěžit pivem. Všichni jsme se tedy vydali na plavbu. Bylo nádherně, řeka hezky tekla a vody bylo k našemu překvapení poměrně dost. Kánoe s posádkami: Vilda - Věra v zelené vydře, Petr - Lucka v červeném tučňákovi, Ríša - Helča v Juhelákoví, Pavel - Kája ve Žlababě II, Libor - Bára v zelené vltavě a Peršing - Alena v oranžové vydře lehce splouvaly mezi vysokými břehy a zastavovaly u četných písčitých plážiček. Zde jsme se chladili koupáním v řece, což bylo moc příjemné. Protože v takovémto počasí se má hodně pít, činili jsme tak. Hu-Hu se ukázalo pro tento účel jako nejvhodnější.

Konečně řeku přehradil silniční most s ukazatelem na občerstvovací zařízení. Byli jsme v Nebanicích. Na mělčině se brodilo několik jezdců na koních ze zdejšího chovu, my ale nezamířili do stáje, nýbrž do místní útulné a příjemně chladné hospůdky, kde jsme se osvěžili pivem a najedli se. Není divu, že se nám později odtud vůbec nechtělo pryč.

Zbytek cesty do Kynšperka měl obdobný charakter jako první část. Oživili jí Libor s Bárou, kteří s kánoí vymetli husté křovisko u břehu, což Libor komentoval později slovy: „Bára drží pádlo jako Žižka mobilní telefon.“

Po postavení stanů v nacpaném tábořišti a zkulturnování se jsme zašli do města na večeři a spojili to s popitím několika pivíček v jakémsi zahradním bufetu. Po návratu do kempu jsme přisedli k ohni, u nějž byla Indiánova parta. Hrál se na kytary a zpívalo do pozdních hodin.

Neděle 4. července 1999 (Kynšperk nad Ohří – Královské Poříčí; 19,2 km): Po zralé úvaze jsme usoudili, že jet trasu 28 kilometrů až do Lokte by bylo holé šílenství a proto jsme zvolili jako náš dnešní cíl bližší tábořiště v Královském Poříčí. Sem jsme dopoledne svezli auta a pak se vrátili zpět Peršingovým. Láďa se totiž rozhodl dnes nejít v lodi, a proto přesvědčil Melíška, ať zaujme jeho místo v Alenině kánoi. Díky tomu mohl zastat funkci doprovodného autobusu. Helča s Ríšou se pohotově vsadili o to, zda ti dva spolu vydrží alespoň do Šabiny. Rozřešení této hádanky pak nastalo nečekaně brzy.

Vyjeli jsme a po sto metrech se nad řekou rozlehl hlasitý smích. Melíšek s Alenou se práskli na voleji. Další salvu smíchu vyvolalo jeho lamentování: „Takovejma peřejema jsem tě protáh a teď se cvaknem na voleji!“

Poté, co byla vylita voda z lodi a nalezena Melíškova tonoucí ponožka, si vyměnili místa s Lucinou a my pokračovali dál krásnou zalesněnou krajinou krytí před sluneční výhni stínem stromů. Netrvalo dlouho a další zábavný okamžik byl na světě. V ostrém zákrutu, kde se řeka stáčela prudce doleva a pak pokračovala dál v původním směru, přičemž proud táhl lodě mimo toto esíčko do hustých křovin, si bystrý tok pohlál s lodí Libora a Bary a už se koupali! Polední pauzu jsme si dali po průjezdu provaleným jezem v [Šabině](#). Navštívili jsme zde místní hostinec, kde jsme pojedli výtečné pochoutky: buřtguláš, lečo a párky. Pouze Lucina, jak je jejím údělem, čekala ze všech nejdéle a málem se nedočkala.

Po návratu k jezu jsme se oddali koupání a později vodnímu válčení. Plavci totiž postupně vycvakali Melíška, Báru s Lucinou a Vildu. V tom vedru to ale bylo spíše příjemné osvěžení. Pokračovali jsme dál asi desetikilometrovým úsekem, jediným na celé řece, který nebyl hezký. Průmyslové Sokolovsko s elektrárnou Tisová jsme proto propluli co nejrychleji.

Do kempu, opět zcela narvaného, jsme přijeli poměrně pozdě. Navíc se za našimi stany utábořila skupinka urvaných raftařů, kteří se projevovali jako by byli smyslů zbavení, když se z nich linuly výkřiky, za něž by se nemusela stydět tlupa goril. Přesunuli jsme se proto do

hospody na druhém břehu. Věra přitom prožila hrůzné okamžiky, protože se šlo přes zavěšený houpající se ocelový můstek, což jí evidentně nedělalo dobře. Hospoda byla narvaná k prasknutí, naštěstí jsme si alespoň sedli. V sále si již hověl Peršing a úspěšně se blížil ke splnění závazku vypít dvacet piv. Začal hrát na kytaru střídan Pavlem, zpívalo se, ale díky zmíněnému předimenzování hospody nebylo slyšet slova, přisun tekutin vázl, a tak jsme podle míry trpělivosti odcházeli do tábořiště.

Pondělí 5. července 1999 (Královské Poříčí – Loket nad Ohří; 9,2 km): Ráno nás vzbudilo, jak jinak, hulákání raftařů. Nasnídali jsme se, sbalili si věci a převezli auta do Lokte. Ještě předtím jsme se ale rozloučili s Ríšou, který musel odjet do Prahy do pracovního procesu. Netřeba dodávat, že se s tím srovnával velmi těžce.

Protože dnešní trasa byla poměrně krátká, nikam jsme nespěchali. Proplouvali jsme úchvatným Údolím Ohře a při zastávce na jednom z travnatých ostrůvků s malou plázičkou jsme se vykoukali. Nechali jsme se unášet proudem, pak se vrátili a celé to mnohokrát opakovali.

Konečně se objevila pořádná překážka - jez před Loktem. Vilda jej sjel bravurně v místě, kde uprostřed řeky spadal z hrany mezi dvěma velkými kameny jazyk. Petr ale již tak úspěšný nebyl a cvakl se. Pavel jez pak zdolal také bez problémů a po něm ještě ve dvojici Vilda s Petrem (ten aby si napravil reputaci). Návštěvu hospody jsme pro jistotu zrušili. Dežové pohybuující se na břehu totiž nevypadali zrovna na to, že by nám chtěli pohlídat loď.

Dva loketské jezy se bohužel nadaly jet. [První](#) jsme obtížně přenesli svahem při pravém břehu a [druhý](#) stáhli. Záhy jsme připluli k za městem situovanému tábořišti a vstoupili na rozžhavenou louku. Do jižního svahu, na němž se nachází, se slunce opíralo vši silou, a tak jsme byli doslova vyhnáni, ne zrovna proti své vůli, do města do hospody.

Po chvíli hledání, při němž se ztratil Melíšek, jsme objevili útulnou hospůdku U Karla s dobrou obsluhou a řádně vychlazeným Gambrinusem. Začali jsme popíjet škopky zlatavého moku, pojedli večeři a vůbec i jinak to zde bylo moc fajn. Rozhodně jsme si spravili náladu po utrpení v Královském Poříčí.

Také jsme si zahráli kulečník, ale to již Helča s Kájou přivedli nové posily, pro něž se předtím vydali: Danu s Janou a Tonda a Jarku s Vládičkem. Našel se i zmizelý Melíšek. Dopili jsme a pak se přesunuli do kempu. S lahvinkou ohnivé vody jsme ještě poseděli u stanů, ale na obzoru se začalo blýskat a záhy na nás kdosi začal lít shůry spoustu vody.

Úterý 6. července 1999 (Loket nad Ohří – Karlovy Vary; 11,7 km): Ranní probuzení bylo poněkud vlhké. Věra a Vilda ve svém áčku a Bára na kraji velkého stanu Kubínů byli vyplaveni noční bouřkou. Podobný osud stihl ale i mnoho dalších vodáku v kempu. Abychom přežili kocovinu, vydali jsme se na prohlídku Loketského hradu, po níž odjel domů Peršing. My se naobědvali v hospodě U Fausta a Vilda, Alena, Helča a Tonda jeli převézt auta do Karlových Varů. To se díky upadnutému výfuku u Tondova vehiklu poněkud protáhlo, a tak si ostatní v kempu pěkně počkali. Mohli přitom sledovat mračna honící se po obloze a nevěstící nic dobrého.

Konečně přijeli řidiči a mohli jsme kolem čtvrté vyplout. K suchozemcům Melíškovi a Jarce se přidala i Alena, a tak měly posádky následující podobu: Vilda - Věra, Pavel - Kája, Tonda - Petr, Libor - Dana, Bára - Lucka a Helča - Vládiček - Jana.

Proplouvali jsme nádhernými Svatošskými skálami a kochali se krásou okolní přírody. Řeka po nočních deštích tekla rychle a dravě a my mohli pěkně slalomovat mezi kameny. V jeden okamžik jsme se pěkně nasmáli, když Tonda s Petrem najeli na ne zrovna malý balvan a dost dlouho na něm viseli špicí vzhůru jako raketa. Petr se bránil slovy: „Já ho neviděl,“ ale vzhledem k jeho rozměrům to vyvolalo jen další smích.

Asi uprostřed cesty nás zaskočil výživný déšť. Na chvíli jsme se uchýlili pod stromy a dali si zde svačinu. Pak jsme ale při vzpomínce na podobné marné čekání na konec deště před dvěma lety na Sázavě přeci jen jeli dál.

V Karlových Varech jsme pak byli za chvíli. Před svým odjezdem domů nás ještě pobavil Libor. Ten přirazil ke břehu jako první a nechal vystoupit Danu, která předtím kánoe povytáhla na břeh. Loď se tím stala naprosto nestabilní, takže první pokus Libora o pohyb znamenal jeho vyklopení se do v tom místě pěkně bahnité vody. Při vylézání do prudkého svahu k silnici zase podklouzla na rozmoklém bahně Pavlovi noha. Při vyrovnávání stability nechtěně smetl kopem do rozkroku Vildu, který šel za ním, a málem díky tomu přišel o své mužství.

Rozloučili jsme se s Liborem a pak se ubytovali v tělocvičně sportovního stadiónu AC Start Karlovy Vary, která sloužila jako noclehárna pro návštěvníky filmového festivalu. Dana vytáhla výtečné domácí mleté škvarky a my se jich s chutí najedli.

Večer jsme poseděli v místním honosném restaurantu, zatímco Dana a holky si vyrazily na tah do centra.

Středa 7. července 1999 (Karlovy Vary – Radošov; 20,4 km): Dopoledne jsme převezli auta do Radošova a po obědě v restauraci na stadionu se vydali na cestu. To už ale bez Aleny, Melíška a Lucky, kteří odjeli domů, a Tondy s Jarkou, jež zamířili do Horního Slavkova. Proto jsme opět trochu přeorganizovali posádky do složení: Pavel - Kája, Vilda - Věra, Helča - Dana, Bára - Vládík, Petr - Jana.

Ve Varech jsme překonali dva jezy. Nenápadný smrt'ák v [Tuhnicích](#) asi po sto metrech od vyplutí jsme raději přenesli, jez [U Solivárny](#) si sjeli zadáci. Bylo zataženo, ale relativně teplo a hlavně nepršelo. Vody bylo po předchozích deštích velmi příjemně dost, a tak jsme pluli poměrně rychle. Záhy jsme se proto dostali k Hubertusu - pověstně peřejí na Ohři. A tak jsme si jí také řádně vychutnali, když jí postupně sjeli Vilda s Vládíkem, Petr s Janou, Pavel, Helča, opět Petr a na závěr ještě Vilda s Petrem pozadu. Přestože je vlna pořádně zalila, necvakli se. Skupina policistů, kteří peřejku sjížděli ve stejnou dobu jako my, dopadla zcela jinak. Vykoupali se snad všichni a rozhodně si nenapravili reputaci poté, co si nechali předtím v kempu ukrást basu piv. Exhibici Vildy s Petrem už jen nevěřičně okomentovali zoufalým: „To snad není možný!“

Po dalším putování přejezdným úsekem jsme dojeli k vodácké hospodě v Dubině a zalitovali, že nejedeme natězko, neboť by tady bylo fajn táboření.

Na jezu o kus dále nás pobavil Petr, který při vylézání na břeh vypadl z kánoe do vody a zopakoval si tak svůj letošní první nástup do lodi v Tršnici, kdy dopadl obdobně. Zadáci jez sjeli, i když Vilda si to díky vypitému rumu asi už moc neuvědomoval. Nebylo proto divu, že ho Věra po jeho instruktážním monologu „Jak správně pádlovat?“, jenž pronášel ve stoje coby gondoliér, a který byl určený nejmladším členům naší party, na zadáku vystřídala.

Projeli jsme několik peřejek, ale osud se nakonec stejně naplnil, když se Věra s Vildou cvakli. Vilda se pak ještě vyklopil při vylézání na břeh.

Auta jsme dopoledne bohužel zaparkovali nedaleko mastňáckého autokempu Na Špici, kde byl problém nalézt někoho, kdo umí česky, a ještě nám tu naznačili, že nejsme vítáni. Proto jsme museli sjet až k radošovskému jezu do vodáckého tábořiště. Helča a Pavel pak přes mostek pro pěší a po silnici došli pro auta a dovezli je do kempu. Problém byl v tom, že se nacházel na levém břehu, zatímco auta na pravém, a nejbližší silniční most byl vzdálený asi šest kilometrů. Proto drze použili k přejezdu Ohře železničního mostu pro tovární vlečku v Kyselce a poté i navazující cesty se zákazem vjezdu.

Stany jsme postavili vedle přístřešku party čtyř postarších „bizonů“ a děti si myslíc něco na způsob: „Nemáte trochu vody, my máme takový hlad, že bysme se u vás vyspaly“ pozvaly k jejich ohni. Poté jsme se vydali do totálně narvané hospody, kde jsme si vymodlili alespoň

párky a též několik piv - protože nebyly volné pultitry tak malých. Od Indiána, jehož jsme zde také potkali, jsme se dozvěděli, že včera snědl králíka, kterého vozil s sebou v kánoi jako živou konzervu. Tím se v Kájových očích proměnil z hrdiny v lidožrouta.

Nakonec jsme se vrátili do tábořiště a dali se dohromady s „bizony“, s nimiž jsme poseděli u jejich ohýnku a příjemně si popovídali.

Čtvrtek 8. července 1999 (Radošov – Perštejn; 19,0 km; – Klášterec; 24,8 km): Hned ráno jsme byli svědky toho, jak dopadli dva Lojzové, když chtěli skoníčkovat [Radošovský jez](#). Loď spustili po hraně jezu, ale protože ji včas nepřitáhli za špici, zmocnil se jí silný vratiproud a zvrhl ji. Dlouhé minuty jí pak mohutný válec drtil svou silou. Až když hrázný na druhém břehu, upozorněn shlukem u jezu, otevřel šlajnsu a odvedl tím vodu, zmenšila se síla vodního válce, jenž začal se svého sevření postupně uvolňovat své oběti. Barely a pádla přežily pohromu celkem bez úhony, horší to ovšem bylo s promočeným stanem a kytarou, na níž si asi pak již nikdo nezahrál. Nejhůře dopadla dřevěná kánoe, která se rozlomila na dvě půlky. Ti pitomci jí proto zase hodili do řeky, asi aby se na ní někdo cvakl. Netřeba dodávat, že tato scéna se stala podívanou pro půlku tábořících vodáků.

Vilda s Pavlem převezli auta do Klášterce a vrátili se zpět Vildovým. S ostatními se setkali v hotelové hospodě Na strži. Poté jsme se vydali na cestu. To již nastalo pozdní odpoledne, mohlo být po čtvrté hodině. Počasí navíc bylo deštivé, na druhou stranu ale byla spousta vody i v řece. Hned při průjezdu dlouhou peřejí u Velichova jsme vedli své kánoe vysokými vlnami připomínajícími rozbourené moře. Byl to skvělý vodácký zážitek. Špice se zdvihaly do výšky a pak s plácnutím dopadaly na hladinu. A tak to pokračovalo celou cestu. Jedna peřej střídala druhou a my uháněli vpřed. Bohužel nás provázely neustálé přeháňky, které se po průjezdu Stráží nad Ohří změnilly v prudký vytrvalý déšť. Kamenný stupeň v Boči jsme „prolítli“ bez předchozí prohlídky a poté se zmrzlí, zmoklí a unavení dohodli, že je čas ukončit plavbu. Učinili jsme tak v Perštějně. Pouze Vilda s Pavlem museli doplout až do Klášterce k autu. Protože se již začínalo smrákat, na zbývajících šesti kilometrech nasadili nejvyšší tempo a zdolali je snad během půl hodiny. Pak už následovala zdlouhavá evakuace. Zpět do Radošova pro Vildovo auto a zase do Perštejna, kde se ostatní ukryli před deštěm a chladem v hospodě. Zde prosili vrchního o čaj, ale museli si ho donést z vlastních zásob, protože v nabídce nápojů nebyl. Místňáci byli v šoku z holek, které se nanesly do lokálu oděny v plavkách, přičemž voda z nich stékající zanechávala na zemi loužičky. Později, když Vilda s Pavlem stále nejeli, přemluvily hostinského, aby ještě nezavíral.

Vilda s Pavlem konečně dorazili! Naložili jsme auta až k prasknutí. Vilda s Věrou, Petrem a Bárou zamířili na Prahu, když si předtím při dávání lodí na střechnu nalili vodu z nich otevřenými dveřmi do auta. Ostatní sjeli přespat k Helčině mámě do Horního Slavkova, kde přehodili jednu kánoi k Tondovi. Zbývajících dvě nechali v Perštějně a vyzvedli si je při návratu do Prahy až v pátek.

I přes rozmary počasí v druhé polovině této akce a nerealizování jízdy natěžko lze tuto vodu hodnotit velmi pozitivně. Ohře byla kouzelná a celková atmosféra byla též vynikající.